

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

Četudi ste, dragi čitateljčki, še majhni in mladi, vendar to že menda vsi veste, da je ljubka cvetica vijolica podoba ponižnosti. Torej tudi lahko takoj uganete, da ima moje vabilo: »Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!« ta pomen, da se posebno vnemajmo za ponižnost, ono čednost, ki je Mariji posebno ljuba, ker se je zelo prizadevala zanjo, ko je bila še na zemlji. In to nežno Mariji tolikanj drago cvetico vijolico si bomo letos večkrat ogledali, t. j. pridno se bomo učili o ponižnosti. Kaj ne, da boste poslušni in pridni učenci v naši šoli krščanske ponižnosti!

1. Slava ponižnosti.

Vijolica je sicer ena najskromnejših cvetic, in vendar si je pridobila v teku časa veliko slavo in mnogo prijateljev. Neko prvenstvo ima že v tem, ker se vzbudi in razcvete že zgodaj v pomladi in se prikaže med prvimi najbudnejšimi »hčerkami pomladi.« V mesecu marcu se pojavi njeno kraljestvo, kakor je šmarnica — kraljica majnika. Izvolila si je enkrat za vselej bolj v skritih koticah po mejah in pod grmovjem svoj prostorček, da imajo dovolj prostora druge cvetice, ki pridejo za njo. Njena barva je skromna, in vendar zelo prikupna; njen vonj pa je tako prijeten, da se odlikuje skoro med vsem cvetjem.

Enako skromno se kaže ljuba ponižnost, in vendar ima med čednostmi tako odlično mesto, da bi brez nje celó vse druge čednosti ne imele prave cene in veljave.

Slavo ponižnosti nam je razodel Stvarnik sam. Seveda med božjimi lastnostmi ne imenujemo posebej božje ponižnosti, ker je že dovolj jasno povedana v njegovi neskončni dobrotljivosti in usmiljenosti. Saj nam Bog ne more biti drugače milostljiv in usmiljen, kakor da se on — neskončno veličastni — neizmerno poniža do ubogih stvari.

Posebno vidno pa nam je Jezus Kristus pokazal lepoto ponižnosti in ovekovečil njeno slavo z besedo in zgledom. To dobro veste že vi, dasi se še niste veliko učili o Jezusu Kristusu. Kaj drugega nam pač kažejo

jaslice kot neskončno ponižnost včlovečenega Boga? Kaj nas uči težavni in bridkostni beg v Egípet kot neizmerno ponižnost božjega Deteta? In tridesetletno skromno in samotno življenje Sinu božjega v Nazaretu — ali nam ne oznanjuje nedopovedljivo velike ponižnosti njegove? Najbolj razsvetljeni učeniki sv. katoliške Cerkve se ne morejo dovolj načuditi tej preprosti ponižnosti vsemogočnega Boga, ki dela v potu svojega obraza v preprosti ozki delavnici sv. rednika Jožefa. Skoraj si ne moremo drugače misliti, kakor da so bile njegove svete roke od težkega dela čestokrat trde in žuljave — tiste vsemogočne roke, ki vzdržujejo vesoljni svet! Ali si morete misliti še večjo ponižnost?

Enako je bila v njegovem javnem delovanju zadnja tri leta ravno sv. ponižnost poglavitna čednost in voditeljica njegovih drugih popolnosti. Nauk o ponižnosti mu je bil posebno pri srcu; ponavljal ga je o raznih priložnostih. Otročiče je posebno ljubil radi njih ponižnosti in je resno opominjal odrasle ljudi, da naj bodo njim enaki, ker sicer ne pojdejo v nebeško kraljestvo. Priporočal je ponižnost v prelepih prilikah, n. pr. o gostih, ki si izbirajo prve prostore pri mizi; o prevzetnem farizeju in ponižnem cestninarju, ki sta šla v tempelj molit, itd. In svoj nebeški nauk o ponižnosti je takorekoč zaključil pri zadnji večerji, ko je postavil presv. Rešnje Telo ter hotel med nami ostati skrit pod skromnima podobama kruha in vina, poprej pa je še apostolom stregel kot najnižji služabnik — umival jim noge! In da bi si bolje zapomnili ta zgled globoke ponižnosti, jih še z besedo ljubeznivo opozori nanj: »Zgled sem vam zapustil«. . . Da, zgled izredne ponižnosti nam je zapustil tedaj, ker noge umivati je bila pri judih naloga najnižjega posla. Krono svoji božji ponižnosti pa je postavil s svojo smrtjo na križu, ker je krotko prestal to najkrutejše zaničevanje.

Pomniti pa moramo, da je bilo vse to trintridesetletno poniževanje našega Zveličarja popolnoma prostovoljno. Jezus, vsemogočni Bog, bi si bil lahko odbral vse, kar je na svetu najčastnejše in najprijetnejše; pa vselej in povsod si je odbiral le to, kar je bilo težavno in neprijetno ter brez svetne imenitnosti.

Slava ponižnosti se izkaže tudi iz nasprotnega greha — napuha in prevzetnosti. Z napuhom so hudobni duhovi zapravili rajsko srečo; s ponižnostjo, ki je nanjo prisegal sv. Mihael — kdo kot Bog? — pa so si zaslužili vsi dobri duhovi svoje vekomaj zagotovljeno blaženstvo. — Napuh je bil tudi vzrok prvega greha na zemlji. Že izkušnjava je bila naperjena proti

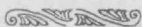

Jezušček me ima rad!

ponižnosti: »Bogu bosta enaka in spoznala bosta dobro in hudo«; in greh sam je bil drzna nepokorščina, ki je ponižnosti naravnost nasproti. In tako je še zdaj vsak greh v svojem bistvu napuh, ki se noče ukloniti božji volji. Čim pogubnejši je napuh, tem bolj zaželjena je nasprotna čednost — ponižnost.

Ponižnosti le je zagotovljena večna slava. Šesta temeljna resnica nas uči, da je milost božja k zveličanju potrebna. Sveto pismo pa pravi: »Bog se ustavlja napuhnjenim, ponižnim pa daje milost.« »Kdor se ponižuje, bo povikšan.« Ponižnost je ključ, ki odpira

nebeška vrata. Sv. Avguštin pravi: »Pot, ki pelje do svetosti, je tale: prvič ponižnost, drugič ponižnost, tretjič ponižnost.« In zgodovina nam priča, da so se vsi svetniki v tem oziru zvesto ravnali po nauku in zgledu Jezusovem, in čim svetejši so bili, tem bolj so se odlikovali po svoji ponižnosti. Vsem na čelu pa je Marija, ki je takrat, ko je bila povišana do največje časti, ko ji je nadangel Gabriel razodel, da bo Mati božja, ponižno odgovorila nebeškemu poslancu: »Dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi!«

Sanje.

»Mama!«

Sredi noči je poklical v spanju s čudnim, prestrašenim glasom. Kakor da je uboga sirota zavpila na pomoč, tako žalosten klic je presekal nočno tišino.

Mati je napol bedela in v hipu je bila pri otroku.

»Kaj pa je, Ivanček?« je vprašala skrbno in plašno, kakor govori le mati.

»Mama,« je zajecal otrok ves vznemirjen, »ah, mama, kaj sem jaz videl! Ateja sem videl!«

Prijel je za materino roko in pomencal oči.

»Pa si se ateja tako ustrašil? Ateja se vendar ne boš bal?«

Z ljubečo roko je otroka pobožala in položila nazaj na vzglavje. A Ivanček se je vzravnal in se stisnil k njej.

»Ne bom spal, strah me je! Pa ne ateja, tistih hudih mož se bojim.« — S strahom je pravil.

»Ivanček, sanje so bile to. Nič te naj ne bo strah!«

»Ne, prav natanko sem videl. Samo tako čudno je bilo vse, in atej so bili čisto drugačni kot takrat, ko so šli od doma. Klical sem jih, ko sem jih zagledal, pa me niso nič slišali. Vojaško obleko so imeli, kot takrat, ko so nas prišli obiskat. Samo — zdaj se niso smejali; žalostni in hudi so bili in tisto strašno, veliko puško so imeli v roki. Sami tuji možje so bili okrog njih, sami bradati vojaki, in vsi so jezno gledali. Mamica, in jaz sem se tako bal... Morda ti hudi možje niso pustili, da bi atej slišali mene...«